

PRESENTACIÓ DE LA REEDICIÓ DEL DISC DELS SETZE JUTGES "AUDIÈNCIA PÚBLICA"

Palau de la Música Catalana (Barcelona), 14 de gener de 2009

Molt bona tarda. El fet que avui sigui aquí té dos motius fonamentals: primer, perquè m'ho crec, i d'alguna manera Els Setze Jutges formen part del meu imaginari, del que crec que aquest país hauria d'haver normalitzat fa temps, i segon, segurament, perquè el Parlament de Catalunya, l'abril del 2007, va lliurar la Medalla d'Honor del Parlament a Els Setze Jutges.

Aquell acte, si em permeten una petita confessió, personalment va ser un dels moments més satisfactoris, més emotius fins i tot, d'aquests cinc anys que fa que sóc president del Parlament. I ho va ser, entre altres coses, perquè amb aquell acte fèiem justícia. Fèiem justícia a Els Setze Jutges, que mereixien aquella distinció i moltes altres que potser s'han oblidat amb el temps, però també fèiem justícia a nosaltres mateixos, a la nació catalana, que es mereixia fer aquell homenatge i que es mereixia mostrar amb orgull un capítol destacat de la nostra història.

Recordo que vaig acabar la meva intervenció en aquell acte manifestant-los el meu reconeixement i l'agraïment per moltes coses: per la seva contribució a la nostra cultura, pel que van significar, pels camins que van obrir, pels moments viscuts gràcies a ells i molts d'altres. En definitiva, que de motius per homenatjar-los, n'hi havia molts. Però en vaig voler destacar un al final de tot i per sobre de tot: perquè els ho devíem.

Vivim en l'era de la immediatesa, en l'actualitat permanent que devora de manera constant fets, notícies, creacions artístiques, i que va llençant a l'oblit el que fins ahir potser era imprescindible. Els devíem el rescat de l'oblit a què els havia abocat l'amnèsia de la nostra democràcia. Els devíem aquell reconeixement institucional, oficial, de país.

Amb l'homenatge del Parlament vam recordar i vam recuperar la dimensió social, nacional, cultural, d'aquell col·lectiu. Però hi faltava una part important, fonamental, en aquella recuperació. Perquè el que van oferir, el que van fer Els Setze Jutges, era essencialment música. Amb molt significat afegit, pel context social, pel context nacional, pel context polític, però al capdavant, en essència, era música. I mancava oferir a la Catalunya del segle XXI la música d'aquells jutges. Mancava recuperar, per exemple, la descatalogada "Audiència pública".

I en aquest sentit voldria agrair molt especialment al Grup Enderrock l'encert d'aquesta reedició. Perquè els reconeixements oficials són importants, però el millor homenatge, el millor agraïment que se'ls pot fer, és reviuir les seves cançons, és fer possible que formin part no solament dels records i de la nostàlgia, no solament part de la història musical catalana, sinó també de la Catalunya actual, és fer que les noves generacions de catalans i catalanes, que aquesta Catalunya del segle XXI, la dels set milions i mig d'habitants, també pugui fer seves les cançons de Els Setze Jutges, com ho vam poder fer tants de nosaltres abans.

Fa poc sentia un dels jutges parlant precisament del que suposava veure com una cançó cobrava vida pròpia, com deixava de ser seva i com passava a ser de tots els qui l'escoltaven, dels qui la cantaven, dels qui la taral·lejaven. Crec que aquest és el millor homenatge, el millor agraïment, que podem oferir a Els Setze Jutges: recuperar les seves cançons, fer que recobrin vida per si mateixes, fer que passin a ser cançons vives, cançons vives en el present del nostre poble.

Aquesta reedició ens en dóna una oportunitat, i en aquest sentit penso que aquest disc, de la mà dels textos imprescindibles i absolutament enriquidors d'aquest número especial d'"Enderrock", mereix ser a totes les cases del país. I ho recomano –i m'agradaria que quedés molt clar, no pas per fer política de patriotisme o per qüestions de significació històrica, cultural, fins i tot nacional, que les té, aquest disc, evidentment– per inquietud i per gaudi musical, també, perquè de vegades oblidem aquest factor. Doncs sí: per inquietud i per gaudi musical val la pena que aquest disc sigui a totes les cases.

I com aquest disc segurament mereixerien ser a totes les cases les creacions de molts cantautors, de molts grups catalans, que en l'actualitat fan excel·lents

cançons i que si tinguessin el suport de màrqueting global que tenen altres artistes de fora, que tant enlluernen a casa nostra, també tindrien un èxit massiu.

Hi ha prou exemples per comprovar que al nostre país hi ha talent, hi ha molt de talent. Hi ha gent amb tenacitat per tirar endavant –“tants Passoles”, com s’ha dit–, i és evident, també, que mereixen més atenció, que mereixen oportunitats, que mereixen que la seva música formi part de les nostres vides, mereixen que ens fem nostres les seves cançons.

Abans s’ha parlat de si jo tenia molt de poder. Saben què tinc? Compromís. I per tant el compromís és el que poso avui aquí al damunt. El Parlament ha de fer el que ha de fer, i el Parlament ha de fer lleis, com per exemple la que recentment ha aprovat de creació del Consell de les Arts. És molt important que el senyor Bru de Sala avui sigui aquí. I el Parlament el que pot fer, segurament, és impulsar, que en diuen. Però jo avui poso aquí el compromís, el compromís personal perquè tot això que acabo de dir pugui ser realitat, perquè en definitiva aquest talent, aquesta expressió del talent, pugui tenir espais, siguin físics, siguin virtuals, siguin a les ones, que ajudin a consolidar el que en aquests moments es fa en aquest país, que és molt important.

El meu compromís no és suficient, però. Per molt poder que pugui semblar que tinc. Jo crec que si tots plegats hi posem aquest mateix compromís segurament que ens en sortirem abans. I amb això el que vull dir, essencialment, és que jo hi poso el compromís, però al mateix temps també els demano la seva col·laboració. I ara em diran: “Home, què et penses que hem fet tots els qui som aquí, durant tants i tants anys?” I tant! Però, bé, arribats a aquest punt, i l’Any de la Cançó en pot ser un bon motiu, segurament podem fer una espenta més entre tots plegats i aconseguir les coses que segurament ara ens deixarien molt més tranquils.

Però sobretot, sobretot, jo penso que hi ha un factor que és fonamental: si la gent de casa, si la gent que fa excel·lent música, excel·lents cançons, tinguessin aquest suport que tenen els qui tant ens enlluernen, tot plegat seria bastant diferent. Jo crec que aquí és on hem de posar l’èmfasi i on hem de posar l’esforç. I per tant el meu compromís, avui i aquí, el faig públic i el faig avinent.

Som una nació amb una llarga història, però també, i sobretot, som una nació amb molt de present i amb molt de futur; malgrat tot, malgrat tot. Ja sé que a

vegades és difícil de creure, però malgrat tot som una nació amb present i amb futur. I per tant és fonamental que mantinguem viu el llegat d'aquest passat, que reforcem amb aquest passat el nostre present i que no renunciem a les oportunitats de futur.

I aquesta és una recepta que és evident que val per a la política, però també val per a la cultura i per a la música. Si no ho valorem nosaltres, qui ho farà? Si nosaltres no valorem la nostra cultura i la nostra música, qui ho farà? Ningú. Per tant, els primers que ho hem de fer som nosaltres mateixos, i de vegades en aquest país ens costa massa, i no solament als qui ens dediquem a la política. Fem un repàs general. Crec que aquesta és una línia absolutament imprescindible per començar a donar el tomb a determinades coses que passen en aquest país en tots els àmbits.

Jo aquest matí he estat a dues escoles per explicar una mica als ciutadans del futur, en definitiva, la història del Parlament, per a què serveix la democràcia, que és molt important que s'hi impliquin. I els he explicat un conte que bàsicament el que pretén és lligar passat i futur, explicar-los d'on venim i on anem. I això és una mica el mateix, en el fons és el mateix. Nosaltres tenim futur i tenim present perquè tenim passat, i aquest passat no podem, en cap cas, ni oblidar-lo ni renunciar-hi.

Per tant, m'he permès fer aquesta reflexió de present i de futur, de saber mirar i de saber valorar i no menystenir el que es fa a casa nostra, però penso que el gran homenatge, la gran alegria que podríem donar a Els Setze Jutges, és veure que la llavor creix, és comprovar que són el referent musical –per actitud, per gosadia– d'una cançó catalana viva, d'una música en català de present i de futur, comprovar que la porta que van obrir en temps de dictadura, en temps de prohibició, dona pas permanent a un camí transitat i fluït de riquesa creativa i cultural de la nostra nació.

Acabo. Aquesta reedició, com he dit abans, mereix ser a totes les cases del nostre país. Aquestes cançons mereixen recobrar vida, aquestes cançons mereixen formar part del nostre present. I gràcies a Enderrock ho tenim tots a l'abast. Aprofitem aquesta oportunitat.

Moltes gràcies.